

ЛОВО МИ Е...

ТЕМИ

- Машина на времето
- Технологиите - вреда или полза
- 1 април с Comedy Club Sofia 🍷

ИНТЕРВЮТА

- Г-жа Диляна Филипова
- Г-жа Елена Горбаткова
- Г-н Петър Алексиев
- Г-н Момчил Кузманов
- Божидара Илиева – 12А
- Преслав Велков – 10Д

ПИСАНИЯ

- Ревю на филм
- Импресии
- „Серафим“ – продължение
- Разкази
- Стихотворение

Както и в предишния брой – отразяваме юбилея на нашето 32. СУИЧЕ „Св. Кл. Охридски“. Този път сме поканили да гостуват някои от любимите учители, но и едни от изявените възпита-

ници на нашата институция. Творческият облик е сериозно подсилен от прогимназиалния етап – проекти, ръководени от госпожа Елена Христова – старши учител по БЕЛ. Сред нейните колеги са още д-р

Момчил Кузманов, който години наред подготвя отбора по история в гимназиален етап. Още един учител по литература и български език е сред гостите ни: господин Петър Алексиев, който е и заместник-директор от две години насам. И ако изредените преподаватели са застъпници на по-модерната, по-съвременната форма на преподаване, която вероятно ще се утвърди, то останалите – като госпожа Елена Горбаткова – са привърженици на по-класическия метод за предаване на познанието.

Това е и централната ни тема: изчезващото. Във всичките му аспекти. Ето, да се надяваме, пандемичното положение също да си отиде. Изчезващите професии като часовникар, обуцар, занаятчийството. Изчезващите кино-салони – останало е все още „Одеон“, „Влайкова“.

Изчезналият тебешир и черна (зелена) дъска дадоха път на маркера и интерактивната платформа. Но училището си остава същото: същите коридори, същите стаи, същият двор... Децата? Учителите? Те

същите ли са? Нови са, но не са кой знае колко по-различни, защото всеки човек има нужда от добра дума, от прегръдка, от внимание, от съвет и от подкрепа. А училището в това отношение си остава оазисът, който по времето на всяка криза е изпълнявал тази своя цивилизационна и общокултурна роля. Скоро Божидара също ще завърши 12-и клас, но ще продължи да пише, да свири и би се зараждала един ден да разгърне страниците на този именно вестник – нашия.

Екипът си ни е все още същият. Събрахме доста материали и ще продължим и в следващия брой да издирваме изчезващото, за да го съхраним и предадем. Иначе вече е март. Чакаме да спре снегът и да си завъжем червено-белите кончета на цъфнали клончета или да видим църкел или лястовица. И, да, от тази седмица вече официално очакваме Пролетта!

Пожелаваме слънчеви усмивки и стопляне!

✍ Петър Михайлов – учител
по БЕЛ

МЕГИ

РЕВЮ НА ФИЛМ

„Меги“ е български игрален филм от 1989 година на режисьора Петър Донев. Оператор е Стефан Трифонов. Музиката във филма е композирана от Митко Щерев. Главната роля е брилянтно изиграна от българския талант с къдрици - Диана Захаријева, за която много от младите не са чували. Преди да прочетете скромното ми мнение по темата, да благодарим на баща ми, който ме заведе на кино на стар филм, след като една вечер му се оплаках от най-новия български такъв. В това произведение на изкуството от миналия век са засегнати толкова изкусно общочовешки ценности и проблеми, че няма значение на колко години сте, за да си го пуснете. Разказва се за момиче с непокорен и бурен характер, във време, в което хората не могат да са оригинални, различни или дори себе си. Време, в което партията, а не собственото ти сърце е определяла бъдещето ти. Меги е изключително смела и справедлива. Един млад човек, който въпреки всички опити на системата, не се пречупва. Случката започва на 8 декември 1988г., когато група ученици, начело с Меги, оставят цветя на стената на Джон Ленън в София, която се намирала на Графа - точно срещу киното, в което се прожектира филма днес. Момичето има по-малко братче, баща, който постоянно работи, за да си плаща сметките и майка, която пие кафе с приятелки в столичната къща, в която живее семейството. Изключително красиво режисьорът успява да пресъздаде времето и манталитета на онзи период. Момичето обича да чете поезия на Яворов и Дубарова, пише, пее и слуша Beatles нелегално на едно старо радио, което усилва до дупка, без да й пука кой ще я чуе. Един филм за истинските и недотам истинските приятели.

Мисля, че финалът казва всичко - момичето отива само при любимата си стена и пред погледа на партиен служител пише просто - “Тук ще се танцува!”

Един филм за мечтите, морала и свободата. Филм, който ни доказва, че красивите души, не потъмняват, независимо от тоталитарни режими, войни, нечестности и всякакви окови. Музиката във филма - една класическа банда, която всеки трябва да е чул поне 20 пъти в живота си, а най-добре 20000 пъти. Не се смятам за достатъчно важна, че да пиша за Beatles и тяхното влияние по света. Само ще кажа, че техните песни носят велики послания, и както казва Меги: “- Аз им говоря, че всичко е любов, те ме наричат предател.”

Реших да пиша за филм, който никой не е чувал, защото съм ядосана, че никой не го е чувал! Истински си мечтая да ценим повече изкуството, ама това истинското, а не комерсиалните проекти, които отминават за няколко изгрева и няколко залеза. И както е казал великия Джон Ленън - *“Може да съм мечтател, но не съм единствения!”*

Ето какво пише за филма и едно момиче, което е било младо през онези години:

“Един филм от края на 80-те, станал култов за истинските киномани. "Меги" беше филм за днешния ден, за нашето тийнеджърство и бунтарство. За любовта към истинската музика, за забранения плод, който е най-вкусен... За приятелството и предателството, за ступените окови, за краха на идеологиите. Десетокласничката Меги, отличничка и комсомолски секретар, и същевременно открито противопоставяща се на системата. Тази девойка е събирателен образ на нашите мечти и стремежи. В нея се разпознаваме ние, момичетата и момчетата от онова интересно време.”

МАЛКО ЗА КИНО **ОДЕОН**

Кино „Одеон“ е основано на 6 февруари 1961 г. В следващите години и след прекъсване на няколко пъти си сменя сградата. През 1973 г. получава самостоятелен салон. От 1991 г. салонът е известен под това име. Филмовият архив започва съществуването си с наличните тогава 154 седмични кинопрегледа, 117 късометражни филма, повечето заснети от чужди оператори, 15 български игрални филма, 500 чужди игрални филма и около 550 документални и научно-популярни български филма.

Едно кино в буквалния център на София. Кино, което носи дух. Кино, в което често има малко хора. Кино покрай, което минават трамваи. В което няма американски пуканки за по 10 лева, седалки с масажор и други подобни екстри. И аз все си мисля, че това му е най-хубавото. Иначе щеше ли да ходи в него старата софийска аристокрация? Ето например, на филма “Меги”, бяхме само аз, баща ми, една баба и двама дядовци, ама не какви да са, ами стари ценители на изкуството. Абсолютна тишина и никой нищо не хрупаше. Не ви се вярва ли, отидете и проверете. Най-тъжното беше, че прожекцията беше безплатна, а за някои други филми, без особено послание, си плащаме пресолено, не мислите ли.

Божидара Илиева 12А

Божидара Илиева

Как реши да започнеш да пишеш?

Всъщност доста дълго време търсех какво е моето нещо, минала през различни инструменти, през различни изкуства, рисувала съм, но всъщност ми се зароди като идея в главата, понеже от малка чета различна литература и разбира се, в последствие, след като си прочел повечко книги започваш да си намираш любими. Свирех на китара в група, тогава си измисляхме авторски песни и всъщност започнах от писане на текстове, тоест от един вид поезия. Опитвала съм се да пиша в различни стилове и в крайна сметка осъзнах, че прозата си е моето нещо и най-обичам да пиша разкази. Имам някакви стихотворения, но не са ми толкова любими.

Какво те вдъхновява?

Различни неща и обикновено неочаквани, най-вече неща, които са ми се случили, случки от личния живот, които интерпретирам в по-драматичен или по-комичен начин, в зависимост от емоцията, която искам да предам и разбира се има голямо хиперболизиране и художествена измислица, но е породено от истински случки. Много се вдъхновявам както от тъжни така и от хубави неща, но всъщност повече от тъжни, когато съм в някакъв по-тъмен период имам повече вдъхновение да пиша.

Разкажи ни за някое друго твое хоби.

Обичам да карам скейтборд, това се зароди като доста странна идея, от малка още си се имам с мъжките компании и обичам да си чупя крака, ръце, даже в момента съм с изкълчена ръка, играла съм футбол, баскетбол, най-много обичам бокс, но в последствие малко надраствах тези работи. Скейтборд обаче обичам да си карам на рампата на Съветска – това ми е любимото. Иначе – свиря си, пиша си, чета си книжки, гледам си филмчета, слушам си музичка, чистя си прах, мия си чинийки, говоря си с кучето ми – то не ми отговаря – ей такива работи.

Кои са любимите ти творци?

Ще започна с български, защото много ме дразни това в съвременното общество и най-вече сред младите хора, че си мислят, че няма таланти

български музиканти, писатели, художници, актьори, което не е вярно, според мен просто комерсиализацията в днешно време е станала адски масова – продуктът е много по-важен от самата идея – и хората правят това, което е модерно, без да се съобразяват със собствените си възгледи и това, което на тях наистина им харесва. От българските автори много обичам Емилиян Станев, като много любим ми е неговият роман „Антихрист“, който не се учи в учебната програма, и реално оттам ми стана интересно да прочета и други негови произведения, Радичков си го харесвам от малка, при него много хубаво са преплетени фолклорни мотиви, има ирония, общочовешки неща и това е много яко. Чела съм неща и на внука му, който също пише, също много готино, но за него изобщо не се споменава в учебниците, също Ивайло Христов „Хайка за вълци“, Йовков. Като поезия Христо Фотев, абсолютно мога да заявя, иначе наскоро открих Виктор Пасков, който за първа година ни е в учебната програма, той пише за собствения си живот – всичко през погледа на изкуството и на музиката. Доста, доста искрено, доста, доста прескалено, някак си вулгарно пише, но на мен ми харесва, защото човекът е искрен и всъщност е живял през много гадни периоди. Имам още много да говоря, но вече ще изброявам само имена – от чуждестранни автори – Ницше, Буковски, много бях впечатлена от една негова книга, по-скоро психология, наскоро я прочетох. Наполеон Хил има една книга – цялата е като интервю с дявола и е интересно,

че е написана през 30-те години на миналия век, когато това е било много рядко срещана тема – „Да прецакаш дявола“ се казва, препоръчвам я с две ръце. Други любими са ми Марк Ярем „Всички обичат Сиатъл“, Флий „Трип за деца“, Ника Набокова „Не бъди овца“, Виктор Утън „Урок по музика“, Екзюпери „Малкият Принц“. Като по-малка много се интересувах от темата за Холокостът и попаднах на един роман на Маркъс Зюсак, който всъщност е биография на едно момиче, което живее в приемно семейство и разказва живота си по време на войната. Като по-малка много обичах Роалд Дал, книгите му се водят за деца, но всъщност не са, защото вътре има доста скрити послания.

Колкото до други изкуства, които ме вдъхновяват – няма как да спестя филми, театър. От българските много харесвам Ивайло Христов и като актьор, и като режисьор, когато играе хем ревеш, хем се смееш. Неговият филм „Каръци“, който всъщност е доста неизвестен, той е черно-бял – нарочно

– идеята му е много готина, няма да издавам. „Кецове“ е страшен филм, „Раци“ също. От чуждестранните много си падам по Емир Кустурица и по песните към филмите и музиката на Горан Брегович, „Underground“ и „Аризонска мечта“ са уникални филми, нямам самочувствието да говоря за тях. „Реквием за една мечта“ – единственият филм за зависимост, който съм гледала и ме е накарал да се погнуся от това, защото е крайно реалистичен и е направен различно. Това са ми най-скорошните фаворити, най-дълготрайните, защото ако започна няма да млъкна.

За музика „Контрол“, „Остава“ – класика – от чуждестранните „Beatles“, няма спор, „Nirvana“ са готини, но много се комерсиализираха, иначе съм луд фен на „Red Hot Chili Peppers“ – за

разлика от всички групи доста време не се разпадат, което е трудно в този бизнес, всички албуми им харесвам, няма нещо което да не им. „Queen“, „The Rolling Stones“, „Pink Floyd“, „The doors“, „Placebo“, „Gorillaz“, „U2“, „NOFX“, pere, Боб Марли, от по-тежките „System of a Down“, защото имат по-силна логика и си ги обичам. Като цяло се вдъхновявам от хора на изкуството които са честни и които правят това, което им е на душа и не се съобразяват. Ейми Уайнхаус за джаз и, разбира се Франк Синатра, Джим морисън и всичките класици. От класическите най-много си падам по Чайковски – като малка много обичах да гледам балет. Иначе много си падам и по филмова музика, както казах, като от филмовите композитори – Ханс Цимер и да не забравяме Горан Брегович. Много обичам рап, но не от този сухия, Жлъч например, музика за душата, но не е чалга, защото много мразя.

За художници – много си падам по ван Гог, той си е класика, Пикасо ми е много преекспониран, голям любовчия е бил, но сменя всички стилове, аз най-много му харесвам синия период и кубизма, Салвадор Дали ми е може би любимият, той е сюрреалист и е известен с това, че картините му са нещо като халюцинации на хартия.

Много всеобхватна личност съм, не мога да си избира стил, не мога да си избира един човек и сменям, това обогатява, все така си мисля.

Рампата на Съветската армия

Всички бяхме слушали историята за великото пренасяне на това величествено съоръжение на изкуството, желязно и тежко като младите ни неопитни и ядосани души. Покачено на ракетносача, преминаващо през софийските булеварди, преследвано от милиционерски коли, съпроводено от цяло шествие скейтъри, пънкъри, байкъри и като цяло всякаква човешка сган. И ето я и до днес нашата рампа, неподменяна от 100 години, ожулена, в безброй разноцветни графити, служеща както за прикритие от дъжд, сняг и слънце, така и за пейка, за писта, за място за запой, търговия, за уреждане на любовна среща. Подобаващ повод някой да си съблече тениската пред група глупави момичета, блеещи по откаченяците каращи своите несъразмерни, разбити дъски, с очукани стари ръждясали колелца. Този исторически паметник стои озъбен точно до величествения паметник на Съветската армия, висок и

удобен, да намериш някой в парка като се покачиш отгоре и викаш, да пиеш, да свириш, да се целуваш, да играеш футбол... въобще не се използва по предназначение този паметник. Този парк на пъпа на София в моя пубертет бе по-известен просто като Съветска. Съветска така се произнасяше... като заклинание, все едно викаш духове, все едно призоваваш Господ да отърве клетите души от този земен ад. Една репродукция на Кашето на цяло едно поколение. Заешката дупка на всички артисти, анархисти и постимпресионисти. Нейният пейзаж - обгърнат от дим, смрат, пот, разлята боя, струни, бутилки и целувки, викове и прегръдки. Където майка ти и баща ти никога не трябва да те видят и където бившите гаджета случайно те засичаха да те измъчват с лъжите си. Където ти продупчаха носа, езика, пъпа и ухото пред погледите на стреснати баби, объркали се да минат през този велик комсомолски пункт на хормонален и психичен дисбаланс. И горката рампа наблюдаваше всичко това от години, от години. Ние я обичахме, някакси нежно всекидневно падахме по желязното и тяло и въпреки, че тя ледено пропиваше и жулеже брадичките ни, ръцете ни коленете ни, дъските ни и умовете ни, не и се сърдехме, не я ругаехме, ругаехме себе си, собствената си некадърност. Вадохме маркери, вакса и какво ли не, и изнасилвахме площта и всекидневно със странните си примеси, мириси и цигари от неясен произход. Тя обаче също ни обичаше, също ни прощаваше и никога не ни предаде. Едновременно сякаш това желязо бе майка на всички изчадия, които се събираха в тъмните беззвездни лятни нощи и оглушаваха всичко около себе си. Винаги бяхме добре дошли да си счупим някой друг крайник под опеката на нашата любима рампа. Тя се извисява тройно по-високо над паметника на съветската армия, тя се бори и не хленчи от болка, не лъже не предава, и ще надживее всеки с бунта си и топлотата си.

Ето ме, почти на 18 години, вече трябва да порасна, да уча, да работя, да се омъжа, да родя и да умра и да не забравям да си пия хапчетата за глава, да не прекалявам с алкохола и да намалая цигарите. Седя сама на стълбите срещу тая проклета рампа и се отнасяме с нея в общото ни минало, в мелодиите и тъгите си. Комапниите и приятелите се пръснаха, много от тях разочароваха и мен и рампата, за това седим двете и се гледаме, пиеме си биричката пушим си тютюнчето и си говорим за смисъла на живота.

Китарите отново са счупени

Този си глупав навик придобих някъде в 10 клас. Тогава се оказа, че съм емоционално нестабилна, като всички хора всъщност. Разликата в емоционалната нестабилност чисто психологически е реакцията на индивида. Повечето гневни или тъжни хора спокойно се затварят в себе си или в стаята си, ако разполагат със стая, и си четат книжка, гледат си филмче, пишат си домашното, вършат си работата, мият чинии, удрят боксови круши, а има и ниво на ента непукизъм и това са пичовете дето след гневна криза заспват, това е моят личен фаворит. Пробвала съм ги всичките, но най-ефикасно се оказва удрянето на електрически, акустични, класически, бас и всякакви видове китари в твърда повърхност, например пода в банята или главата на бившето ви гадже, или телевизора на баща ви, това вече зависи от конкретната ситуация и нивото ви на изтеричност. Да започнем от там, че това не е най-спестовното, нито най-тихото хоби, което може да си изберете за отдушник на шибанията във вашия живот. Моят личен рекорд, с който искрено се гордея е, един счупен грив на акустична китара Ариа и един разбит ключ на електрически Фендер за един ден. Гаден ден беше както можете да се досетите. Невербално нараняване на усилвател след тежка раздяла-викнете най-добрата си приятелка да се напиете на спокойствие и излейте остатъка от водката върху усилвателя, е ще ви излъжа, ако ви кажа, че не ми е кеф да го гледам как се гърчи и дава на късо, само е тъпо, че се хаби алкохол, но какво да ви кажа, риска на спокойствието. Да продължим нататък - след като сте успокоили своя изблик, отидете при инструментите си, и им се извинете, те винаги ще ви простят. А и понеже днес съм до болка откровена с вас, ще ви кажа, че горките китари сигурно предпочитат да ги счупите, вместо да свирите толкова некадърно на тях. Пак заповядайте! Като не можете да свирите като Кобейн, Фрушанте или Хендрикс, поне да чупите китарите си като тях. Тук най-добрият е Кобейн. Истински професионалист! Пича е осъзнавал, че това си е занаят на съвсем друго ниво и си иска денонощни упражнения, загуба на пари и честа среща с турбо паразити като жена му - Кортни, които да ви изпиват нервничките до полуда. Ако беше чупил повече китари по мое мнение, нямаше да има нужда да се бодее. За това, ако искате да успеете в живота си строшете китарите, а когато майка ви влезе разплакана или гневна-тук реакцията зависи и от майката, и от вашия професионализъм и продължителност на трошене на инструмента, хубаво е това да случва под звуците на нетърпим дуум метъл, който да заглушава шума от акта на унищожение. Та така де като влезе майка ви и пита

- Защо китарите пак са счупени? - Вие и се усмихнете и и обяснете, че сега сте много по-спокойни.

За жалост тази история не е смешна, а напълно реалистична.

1 АПРИЛ С КОМЕДИ КЛУБ СОФИЯ

Клубът отваря врати на 7 декември 2015 г., основан от стендъп комедианта Иван Кирков. Има 2 сцени в София и сцена в Пловдив. Името на Клуба символизира, че това е първата и единствена сцена, изцяло посветена на стендъп комедията и развитието на жанра в България. Веднага след отварянето му Иван Кирков започва да търси нови таланти, които да развива в програмата на клуба. Подписва договори с артисти (първоначално като любители, а по-късно като професионални комедианти и резиденти на Комеди Клуб София) като – Николаос Цитиридис (бивш ученик в нашето училище), Александър Деянски, Филип, Николай Банков, Петя Кюпова и други.

На сцената на Комеди Клуб София са излизали имена като Луи Си Кей, Стивън К. Амос, Крейг Хил, Марина Орсак, Никола Силич, Даниел Слос и всички професионални български стендъп комедианти.

Клубът Ви посреща с приветлива обстановка и смешки, които гарантират добро настроение в следващите няколко дни, а ако се смятате за забавени и мислите, че можете да впечатлите с умението си – можете да се пробвате на събитието им за начинаещи – Open Mic.

ЗАЛА 1 НА НДК

- 1 април – патронен празник на Комеди Клуб София!
- Традицията трябва да продължи и Комеди Клуб София се завръща с едно страхотно шоу.
- 8 от комедиантите на Комеди Клуб София ще разкажат част от най-добрите си шеги, за да забавляват феновете в едно незабравимо шоу.
- 1 април Комеди Клуба започва през 2014 година, когато за първи път прекарват денят на хумора и шегата е отбелязан с шоу, като истински празник.
- През 2017 г., Комеди Клуб София пренасят традицията на сцената на Зала 1 НДК. Всяка следваща година поставя рекорди с новото си шоу.
- Заради ограниченията на пандемията последните две шоута за 1 април се състояха онлайн. Време е да продължат напред.

СМЕХЪТ И ТРАДИЦИЯТА НА КОМЕДИ КЛУБА ТРЯБВА ДА ПРОДЪЛЖАТ!

БИЛЕТИ: <https://www.eventim.bg/bg/bileti/1-april-s-komedi-klub-sofiya-national-palace-of-culture-hall-578495/event.html>

Откога работите в нашето училище?

От септември, 2016., тоест вече 6 години.

Как решихте да станете учител?

Моята майка, светла ѝ памет, беше учител по природни науки повече от 30 години. И когато бях дете много се и възхищавах, когато я питах нещо и следваше около 30-40 минути отговор. Винаги бях много впечатлена от това колко дълго може да говори по една тема и ми беше много приятно да я слушам. От друга страна, летата, когато имаше дежурство в училище, ме взимаше с нея и аз хващах тебешира и започвах да рисувам и да се правя на учителка. В един момент, тези чиновци се запълниха с истински хора. Усетих какво означава да си отговорен за някого. Аз не просто изпълнявам учебната програма на МОН, но и една много важна човешка мисия. Да си зададем въпроса, дали можем да излезем от рамката, в която сме сложени или дали изобщо сме в рамка. Като рамката не е задължително нещо лошо, но това са условията за съществуване. Общо казано да си дадем сметка, че има рамка или да обърнем дрехата с която сме облечени, с хастара навън. Това не е невинна работа и трябва да се прави много деликатно, защото има ученици, които

им идва в повече учебната програма по философия, не желаят да проблематизират, не искат да поставят под въпрос. Това не означава, че не са умни, напротив, просто да ровиш под земята, на която си стъпил не е лесна работа. Огромно удоволствие да научиш някого на нещо. Не винаги се получава да сме на едни вълни с класа, но когато се случи, когато има резонанс, е невероятно. Ние всички сме в една обща лодка на смисъла и пътуваме към това море на съществуването. Така че да научиш някого на нещо е много хубаво.

Как се насочихте точно към философията?

Аз винаги съм се възхищавала на произхода на живота. Казано на езика на Кант, философския език, исках да знам условията за възможност. Общо взето, аз съм си хуманитарист по душа още от дете. Българският, наред с философията много ми вървеше, литературата и историята също. Обожавам театъра и не просто като изкуство, а като възможност да разбираме по-добре човека. Изкуството реализира идеали, кара ни да се качим на по-висока степен на живеене, с по-висок интензитет, от една страна. И от друга страна ни кара през някаква конкретна история да разбираме по-добре онова, което е основата на нашия

свят. Театърът е метафора за живота и ние можем да разбираме човека по-добре през него. Моето училище е много известно с неговите фестивали, които организира, и аз винаги участвах в тях. Когато учихме литературни произведения, на мен ми беше изключително приятно да си ги представям поставени. И една моя мечта, която някой ден ще реализирам в училище е да направя "Земляци" на Йовков. И това да изпробваме през възможностите за изкуството понятия, теории, които пък залагаме във философията или литературата, много ми е ценно и днес, когато съм от другата страна и мога и имам възможност да инициирам такива проекти.

Какви са алтернативни методи на преподаване прилагате в работата си?

Това, което се опитвам да правя е да ви подавам възможността да изследвате нещата отвътре. Да не ви ги дам наготово, а да ви дам възможността вие да стигнете дотам, дали чрез музикални задачи или фотографски домашни. Например, давам ви една задача, с детерминизъм, необходимост и случайност. И ви давам два варианта да ги пречупите през среда на изкуство. Или да напишете драматургичен текст върху тях, или кратко рекламно видео. Давам ви шанс през друга среда, не философска, а именно през художествени канали или средства да се опитате да третираме философски материал. Приемам извънкласната си работа като алтернативен метод на преподаване, заради акцентът върху

творчеството. Това, което много харесвам са тези задачи, които са за запознаване. На миналия ми клас им поставих една задача, а именно да построят сграда. Те разполагаха с няколко ножици, тиксо и сламки. Сами решаваха каква да бъде и за какво да се използва, но идеята беше да бъде устойчива. Моята работа беше да изследвам всеки как работи вътре в екипа. Работата ми не е да ви науча на всички теории, а да обостря философския ви усет и се надявам това да е достатъчно алтернативно. Колкото по-простичко и семпло, толкова по-истинско е във философията.

Какви други хобита имате?

Обичам да изработвам неща с ръцете си, научих се сама да плетя и вече мога доста неща. Вълната е абсолютна сензация за мен, нещо супер простичко, но това е най-старият начин за производство на нетъкан текстил. Мога и да плета, миналото лято се научих да плета на една кука, на основно ниво. До ден днешен за мен е изумително как се правят сложните плетки, това е някаква магия. С удоволствие бих се учила от мои ученици, които знаят повече от мен.

Какво послание искате да предадете на учениците си?

Да не спират да бъдат любопитни, защото мисля, че това е основната липса в съвременния свят. Светът за много хора е станал по подразбиране и е спрял да бъде интересен. 50 живота няма да ни стигнат да опознаем всички култури, да научим всички езици, да

изчетем всички книги, да прочетем всички стихотворения, да изгледаме всички представления и да изучим това в което сме въввлечени, което наричаме свят, битие. Зад любопитството трябва да стои жизненият порив, да си благодарен, че си жив, че съществува, че те има, защото едно от най-страшните неща е човешко същество, което се е уморило от съществуването си, не вижда смисъл в него, всичко му е все едно. Затова светът трябва да бъде любопитен на младежите и трябва да уважават ценностите на съществуването, защото най-тъжното е да загубиш вярата, този устрем и усет за това, че си жив. Нека се радваме на това, което имаме. Това искам да предам, може да не знаят кой е Платон и кой Аристотел, но вдъхновението...

Човекът ме вдъхнодява. Човекът ме разочарова, но и човекът ме вдъхновява, защото всичко е от там, всичко е от човека – и войната е от човека, и поезията е от човека, животът го разбираме какво е през човека, смъртта също. За да има театър е нужен един човек, който прави нещо и един друг който го гледа. Въобще не е нужно осветление, слово не ни е нужно, оказва се, че театърът е метафора на живота. Йежи Гротовски, големият полски критик и режисьор казва, че бебето се ражда с широко отворена уста, плачейки, за да си поеме първата глътка въздух, агонията на умиращия пак е с отворена уста, за да излезе този последен дъх. Тоест този първичен вик на човека – ние разбираме всичко чрез него.

Какво най-много Ви вдъхновява?

2-жа **ЕЛЕНА ГОРБАТКОВА**

За технологиите, учителската професия и изкуството днес

Разказахте по време на час, проведен с нас, че сте били режисьор, как решихте да преминете от режисура към преподаване?

22 години съм била режисьор. Това е творческа работа, през тези 22 години имам постановки, които са изключително авангардни. Голям майстор съм, мога да обединявам музиката, жеста, танца и словото, защото при тези изкуства се иска да ги владееш.

Учителството - то е съпътствало целия ми живот, а „тип учител“ го разбирам като „вид творец“.

За технологиите и изкуството.

Досегът до технологиите – това е море от информация, едно копче и си в залата на Новогодишния концерт на 1-ви януари, в някаква коренно различна атмосфера. Но това е едно мързеливо поднасяне. Логичното мислене на децата, за мен, е отслабнало. Струва ми се копчето е намалило фантазията. С тази готова информация можеш да си намериш всичко – рецепти за салати, някои хора си отгледат децата по интернет, но аз не съм от тези хора, аз съм се отдавала на интуицията си. Винаги моите деца са ме водили – по техните интереси – тя обича да рисува, а той – иска да стане кинорежисьор (не

ме питайте до тук колко филми съм изгледала с него). Сега на вас ви се поднася имитацията като изкуство. Нас професорите са ни учили, че това е най-низшата степен на изкуство. За мен то е много дълъг процес от страна на твореца и това няма нищо общо с технологиите – то трябва да излезе от сърцето ти, от всичко онова, което си, от онова което искаш да кажеш. Това нещо не може да ти го даде копчето, голямото изкуство, хората са преживявали различни драми. Борис Димовски – велик художник и карикатурист, палтото му беше на дупки, не се е возил в джипове, за които трябва да направиш полушпагат, за да се качиш (не се смейте!).

За учителят и изкуството.

Както се дава учебникът по музика, така се връща. Така е и с изобразителното изкуство – не са отваряни.

Мостчето, по което се минава от детската градина към Начален курс, са изкуствата. Децата най-много са рисували и са пеели песни, рецитирали са стихчета, танцували са. Например в образователната система на поляците има куклен театър. Тук няма нужда от това, изоставено е. Как да построиш третия етаж, когато нямаш първите два?

Знаете, че всички терапии, които се прилагат, са на базата на изкуството, на музиката, защото там с белия лист си ти, ти си с него – изразяваш се.

Винаги съм се опирала на човешките неща. За някои естетиката е важна – два ореха, единият е със станиол, другият е обикновен. За тях сигурация е, че ще се хванат всички за лъскавия орех, че никой няма да потърси красотата и свършенството на обикновения орех. Но той е орех, независимо, че е обвит в станиол. Аз винаги съм била човек на духа, никога не успях да бъда човек на материите.

Какво смятате за внасянето на технологиите в класната стая?

Мен копчето не ме прави преподавател, а всичко онова, до което съм се докоснала и смятам че е ценно.

Сравнявайки времето и обстановката, в които Вие сте учили, със сегашните, кое смятате, че е по-добро за учителите и учениците?

Респект и уважение. Майка ми казваше, че учителите са били като божества за тях. Преди – поклон към преподавателите, „господин учителю“ – това е свещена работа, а сега сме обект на подигравки. Но общо липсва и респект към човека.

Има огромна разлика. Седиш в тролея и чуваш как родителя говори за класната и детето откъде да си изгради добро отношение?

Как приемате алтернативните методи на обучение, като например

видеоуроците? Отнемат ли те ролята на учителя, или помагат?

Ние видеоурока ще го пуснем, обаче в него не може да има едно нещо – *човешката емоция*.

Ние напреднахме в технологиите, но човешкият живот няма стойност вече. Това е много притеснително. Едно от изчезващите неща, това са човешките ценности.

Един ученик ми казва „госпожо, следи ме НЛО“. Как може да си постоянно с технологиите и да не те следи НЛО?

Какво мислите за онлайн обучението?

Разби се едно поколение.

Какво бихте искали да виждате повече в учениците?

Това да могат да развиват логическа мисъл и да изразяват себе си. Трябва да развиват човешки качества, а те идват чрез изкуството. Спортът осъвършенства тялото, изкуствата – душата и така се качваме по стълбичката нагоре към свършенството. И поезията, и музиката, и танцът. Това те прави човек.

Друга достойна тема е вероучението. Сега виждаме някакви отношения, които са недостойни. Най-хуманното нещо са Десетте божии заповеди, но това е далеч от децата.

Искам да виждам цветни деца, артистични деца, не такива като от калъп извадени.

Смятате ли, че “Вашият вид” учители (изпълнени със желание за работа и с опит) “изчезва”?

Направо се чувствам в Червената книга. Младите учители използват иновативни думи и чуждици, но това не означава, че в съдържанието има нещо ново.

Това, което ни прави човеци – общуването, усмивката – изчезват. Има тотално променена психика. Това, което ни прави човеци, ако то не се възпитава и не пребъде във вековете, не можем да говорим за човек.

И отново, като споменахте изчезващото, първото нещо, за което се сетих, е уважението и респекта към учителя.

Какво бихте предали, наблюдавайки младото поколение, което смятате, че трябва да бъде чуто?

Единствената ми надежда са мотивираните деца – това са кукичките, за които човек може да се хване, да си осмисли съществуването. Ако не виждаш дори в едно някакъв стремеж, няма смисъл.

След като все още има такива деца, не всичко е загубено.

Онези хора, които са прогресивни, трябва, както будителите, да разпръскват вярата и знанието. Трябва да настъпи едно ново Възраждане.

2-11 ПЕТЪР АЛЕКСИЕВ

За изпълнената детска мечта

От колко време сте в 32-ро СУИЧЕ?

Преди да дойда тук бях в 149-то училище. В 32-ро съм вече десет години, като от две години заемам и позицията на заместник-директор. Преди това съм извел три випуска.

Как съчетавате служебните си задължения и свободното си време? Имат ли те съприкосновение?

Съчетават се, макар и трудно, в интерес на истината. Като заместник-директор съм ангажиран повече с административна работа, но имам и свободно си време. Обичам да пътувам на различни места, често се случва и по работа също, по различни проекти. По този начин ги съчетавам.

Какъв “тип” учител сте?

Какъв... може би “различен”. Смятам, че съм далеч от учителя, който влиза в определени рамки, със сигурност се различавам от старото поколение, според мен, но може би за това трябва да питате учениците, те да кажат какво смятат за мен.

Давате по малко от себе си във всеки час, влагайки в нас, учениците и нашето бъдеще. Това градивно или деструктивно е за Вас?

Няма как да е деструктивно, не мисля, че може да бъде, за това следователно е градивно. Работата с деца всъщност винаги ми е давала, зареждала ме е, няма как да ми отнема. Е, понякога ми коства някакви нерви, но мисля, че всяка една работа си има своите недостатъци. Работата с млади хора, всъщност, показва различни гледни точки. В началото на кариерата ми, разликите не бяха толкова фрапантни, но в последствие - различията станаха по-видими.

Чувствате ли се удовлетворени от работата, която вършите?

Да, чувствам се удовлетворен, носи ми положителни емоции и също така вече се развивам и в друга сфера, след утвърждаването ми като учител, ме търсят и като автор на учебници.

Важна ли е страстта към предмета, който се преподава, или по-важен е “планът на действие” и защо смятате така?

Страстта към предмета и планът за действие са свързани едно с друго, няма как иначе. Ако учителят не харесва предметът, например “Български език и литература”, и липсва страстта, се усеща разликата в часа. Вече планът на действие е важен по отношение на отсрещната страна, как ще се действа по време на учебното занятие.

Какво смятате за внасянето на технологиите в класната стая?

Технологиите имат своите положителни и отрицателни моменти в образованието. Мисля, че се намесиха в един екстремен за общността момент като цяло, но те показаха и своя приоритет, което от друга страна доказва, че не са най-ефективното средство в образователния процес. Когато липсва директната връзка учител-ученик те стават единственият начин за осъществяването на този контакт. Който иска, той си се учи в крайна сметка.

Предпочитате ли преподаване без намесата на технологиите и защо?

Намесата на технологиите до толкова, до колкото да ми бъдат средство, което да улесни моята работа, е хубаво нещо. Например, изготвянето на презентации или някаква игра, която да предизвика интерес у учениците и да ги провокира да вземат участие - в този аспект. В днешно време без технологиите

изготвянето на такива проекти не би било възможно, колкото и да ми е тъжно от този факт. Те са средство и трябва да бъдат възприемани като такава.

Сравнявайки времето и обстановката, в които Вие сте учили, със сегашните, кое смятате, че е по-добро за учителите и учениците?

Всяко време има своите плюсове и минуси. В моето време други неща бяха ограничавани, различни от вашето. Така че, всичко си е за времето. Ограничения винаги е имало и ще има, дали ще бъдат свързани с технологиите, или с политическия режим. Системата винаги я е имало и тя ще дава граници.

Как приемате алтернативните методи на обучение, като например видеоуроците? Отнемат ли те ролята на учителя, или помагат?

Видеоуроците за мен са повече уроци, които въкъщи ученикът сам трябва да гледа. Когато са в училищна среда за мен учителят става излишен. Ако само пусне клипа и учениците го наблюдават,

той губи ролята си. Не смятам, че видеоуроците са полезни в клас, а у дома.

Какво мислите за онлайн обучението?

Както споменах, онлайн обучението е добър начин в определени ситуации, но когато обучението има възможност да бъде на живо, нека бъде в реална среда.

Какво бихте искали да виждате повече у учениците?

Честно казано искам да ги виждам по-заинтригувани, по-мотивирани, макар че това зависи до голяма степен и от нас, преподавателите. За мен е важно да наблюдавам как прилагат тези знания и влагат тази креативност, която

носят, защото съм убеден, че учениците са силно креативни, стига да им се даде възможност да се развихрят, да оценяват всичко, което им дава отсрещната страна, и да са творци. Не искам да се страхуват, когато влизат в час.

Какво е Вашето послание към младото поколение, което смятате, че е нужно да бъде чуто и осъзнато?

Това, което е липсвало в моето обучение като ученик, е, може би, тази свобода, която вие имате в момента, и по някакъв начин искам учениците да оценяват по-голямата възможност за каквото и да е било. Аз съм от поколение, в което е имало доста строги граници, и оценяването на свободата и правомерното ѝ използване са значими за мен.

По мое мнение, образованието трябва да има тази лека нотка на практичност, тоест не само да се учат и трупат сухи знания, а да умеят тези знания да бъдат прилагани в живота.

Какво Ви вдъхновява най-много?

Вдъхновяват ме учениците, това ми е сбъдната детска мечта: да стана учител и да работя с деца. Работил съм и продължавам да работя само това.

2-и **МОМЧИЛ КУЗМАНОВ**

За историята като дисциплина

От колко време сте учител в 32-ро СУИЧЕ? Разкажете ни за кариерата си.

От 2003., отдавна. Преди това обиколих доста места, включително половината частни училища в София, но така стана, че не се задържах в повечето, за разлика от в 32-ро.

Какво Ви накара да станете преподавател по история?

Дълги години се колебаех между история и археология, в резултат на което следвах и двете, но завърших история. След това се занимавах с археология, а после все пак се върнах към историята и започнах да учителствам. Чух, че има училища, в които се търси история с английски и си казах „Я, това звучи интересно!“. Покрай това започнах и се задържах.

Разбрахме, че сте водили отбор по история. Откъде е дошла идеята за създаването му и какво е било предназначението му?

Всъщност идея за създаване на отбор не е имало. Започнахме да ходим в предаването „ИСТОРИЯ.BG“, водех ученици, на тях им стана интересно и в течение на доста години редовно бяхме там. В последствие предложиха да се прави турнир между ученически отбори по история и ние решихме да вземем участие. Участвахме в два турнира,

които бяха много интересни, но на третата година пандемията, която настъпи сложи стоп на тези събития.

Участието Ви в предаването „ИСТОРИЯ.BG“ е донесло слава на училището ни. Какво очаквахте и бихте ли сформирали отново такъв отбор?

От начало не бях наясно какво да очаквам – дали ще им е интересно, дали няма да им се стори твърде академично, дали няма да им омръзне бързо, обаче имаше добра бройка ученици, на които им харесваше и си идваха най-редовно. Този формат с публика им беше интересен и го правеха с удоволствие. Нов отбор би могло да има, когато се възстанови нормалната обществена дейност и се престане с безкрайната социална дистанция. Надявам се това да стане.

Разкажете ни за някои от участията.

Участията бяха две, като типът е трима ученици се готвят по теми, които са им зададени, но до голяма степен не знаят какво точно ще им се падне. Падат се въпроси, на които отговаря този, който по-бързо натисне бутона. Сферите са предварително зададени – едните са исторически въпроси, а другото е да им се покаже откъс от филм и трябва да познаят за кое историческо събитие става въпрос. Ако се даде верен отговор, получават определен брой

точки. В крайна сметка, ако двата отбора са с изравнен резултат им се дава „Академичен въпрос“, който се изтегля на случаен принцип.

И двата пъти беше много оспорвано. Първият път отборът не успя за малко, именно заради Академичния въпрос. На втората година един човек се смени – едно момиче попълни отбора и тя беше всъщност най-силният участник. Беше оспорвано до края, но все пак ние спечелихме.

Кои са най-големите Ви постижения в личен и професионален план?

Това е труден въпрос. В личен план мисля, че съм успял в различните неща, които съм пробвал, в други не съм успял, разбира се. Станал съм доктор и дотук съм имал интересен живот. Мога да се похваля със семейство, приятели... В професионален план също е добре, така че мога да бъда доволен.

Какво Ви накара да защитите докторантура?

Аз, както споменах, всъщност дълги години се занимавах с археология и от там като докторант в Археологическия институт трябваше да пиша дисертация, което стана доста сложно, защото междувременно и работех и съчетавайки двете не беше лесно. Затова и цялата работа се проточи, но в крайна сметка защитих през 2007 година. В последствие така се оказа, че стагнацията в научната област е много тежка и затова не продължих с археологията, така последните години съм се съсредоточил само в историята.

Какви са Вашите хобита, с какво обичате да се разсейвате от задълженията си?

Музиката, ходя на планина, срещи с приятели и други такива дейности.

Какво Ви дава мотивация да имате толкова много и различни интереси и да бъдете толкова отдадени на тях?

Мотивацията ми е, че аз не обичам еднообразието и, ако трябва да върша едно-единствено нещо, не се чувствам добре, предпочитам да са много неща и да ги сменям. От време на време идва натоварващо, но е по-добре така, отколкото да ми е скучно. Един философ беше казал, че бичът на човечеството е скуката. И аз съм към тази група, които не обичат да им е скучно.

Представител сте на музикална група, бихте ли желали да споделите повече за това? Какъв е стилът на музиката, която изпълнявате? Имате ли участия? Какви са реакциите на учениците Ви, когато разберат за това?

Групата се казва “Зимен дъжд” и тя съществува от много отдавна, макар че не е била активна през всичките години, периодично са застивали нещата. Стилът, който изпълняваме е метъл. В съвременна България този тип сцена е толкова ограничена, че изявите са слаба работа, но от време на време свирим в клубове и по фестивали. С това пари не се изкарват, както се казва “музикант къща не храни”, но е забавно и носи удоволствие. За учениците е силно интересно и вълнуващо, че учителят им се занимава с нещо такова. Някои са идвали на участия да слушат, дори с години след завършването са го правели, така че реакциите са добри.

Какво е мнението Ви за отношенията между учители и ученици? Има ли нещо изчезващо там?

Отношенията много зависят от възпитанието на учениците (и на учителите, разбира се). Трябва да се намери някакъв начин за взаимодействие, което не е никак лесно. Основният проблем е загубеното усещане за дисциплина, за необходимост, което за съжаление присъства при малка част от учениците и при малка част от родителите. Голямата част чакат просто да мине

времето, да си го изкарат забавно, но трябва някак да се справяме с тази ситуация. Има и добри ученици, и добри деца, общо взето те са мотивиращият момент.

За учителската професия мисля, че нещата преди и сега си приличат, но не се повтарят напълно. Винаги има някакво разнообразие и трябва да се приспособяваме към времето и настоящата ситуация. Основният момент е да намираш начини, да не очакваш всичко да е на готово.

Коя е любимата Ви част от учителската професия?

Тук ще гледам да не дам баналния отговор на Юлий Август. Любимата ми част е когато имаш добри отношения с учениците и колегите си, когато успяват да се намерят интересни и забавни моменти е добре.

Какво бихте искали да виждате повече у учениците?

Желание за знания, разбира се, и желание човек да показва, да дава нещо от себе си, не просто да му минава времето и да изкарва някакви оценки.

Какво Ви вдъхновява най-много?

Точно това, което споменах по-рано. Добрите колегиални отношения и връзка с учениците. Естествено и когато има успехи и възможности за изяви, нещо да се случва и да се вижда резултат, това е вдъхновяващото за мен.

ИМПРЕСИИ

I

Изящният топъл следобяд. Проницателната му въздишка скарифицира умората по безразличното му лице. Тази негова вечна меланхолия беше изтрита само с погледа му към освобождаващото безкрайно небе. Мислите му, като в лодка в облаците, плаваха извън пределите на безкрайността.

II

Пожълтялото пиано, с прахта на старостта поръсено и с паяжини закрепено, помръдна за пръв път от векове насам. Ръцете му с прецизна плавност и неповторима грация, с антична елегантност, започнаха бавно да свирят песента, чието име не съществуваше.

Като с магия той изкачваше планини гиганти, преплаваше океани в космически мъглявини, летеше над безкрайните долини на щастието.

III

„Сакралната песен, чиято мелодия бе неземна.

Заби му се в главата безценна.

Като с диамантени пирони, тя беше закована.

Наслада беше тази песен прекрасна...“

VII

Оневинявайки съществуващото, оставяйки се на песента, той забеляза сянката на своето съкровище. Тя изглеждаше толкова прекрасно, както винаги. Тъй като той виждаше само тъмната сянка през мръсния прозорец, той обърна поглед, за да види своята принцеса. От прозореца течеше кръв. Червата и дробовете, все още движейки се, бяха залепени с тази червена биомаса. Тяло нямаше. Само останалият, умиращ от неповторимия шок въздух, който дори той самия не успя да задържи.

VIII

...изненадващи звуци на електрошок прозвучаха. Линейките звучаха силно. В джоба му беше останал счупен клавиш от пиано, което той никога не беше докосвал.

- Жив е! – провикна се жената, която той никога не беше виждал.

ПРЕСЛАВ ВЕЛКОВ

Победител в състезание по творческо писане на английски език

Откога имаш интерес към английския език и съответно творчеството чрез него?

Не мога да кажа, че има специален момент във времето, когато да е започнало, но определено е било в ранните ми години. Знам, че започнах от много малък, но не е било нещо сериозно до години по-късно. Наистина, това беше обрат на съдбата, че нещата завършиха по този начин. За да отговоря на втория въпрос обаче, винаги съм се интересувал от изкуството като начин да изразя себе си. Години наред основният ми интерес е бил визуалното изкуство и от време на време може да съм изпробвал нещо ново, но рядко нещо е останало дълго. Въпреки това, преди две или повече години наистина се захванах с писането и неотдавнашната пандемия беше време за мен наистина да усъвършенствам уменията си.

Разкажи ни малко повече за живота ти извън България. В кои страни си бил, какво най-много те е впечатлило в тях?

Тази част всъщност е наистина интересна, поне за мен. Когато бях на 7 години със семейството ми се преместихме в Израел за 4 години. Там изучавах обстойно английски заедно с други езици - иврит и арабски. През това време почти не докоснах българския и мисля, че точно това много ме спъна, когато най-накрая сеприбрахме у дома. Въпреки това, живеенето в друга част от света за толкова дълго определено ми е дало нова оценка за другите култури. Други страни, които съм посещавал, макар и за много по-кратко време, са Италия и Белгия, които имат изключително богата култура и история.

Какво мислиш за възможна колаборация между посланиците и ателието в бъдеще?

Това е много добър въпрос, на който не мога да отговоря на този етап, но идеята определено е интригуваща! Трябва да се дискутира допълнително, но съм убеден, че има много талантиливи и трудолюбиви хора, участващи и в двата екипа, които биха могли да създадат нещо уникално заедно.

Онлайн обучение

И пак с това онлайн обучение...

Вече дори не знам дали е радост, или пък мъчение.

Госпожата си ме вика, микрофонът ми не бачка,

Край, не мога, вдигам вече стачка!

Съседите с ремонт ме удостояват по време на тест важен,

с две думи – абе сеир страшен!

Тиймс ме изхвърля, токът ми спира,

ще взема аз да си отворя една хубава бира!

Колко скоро ще ни върнат в училище няма как да знам,

да мързелувам вече почва да ме хваща срам.

Докато отново видим класната стая,

по нервите на учителите макар и неволно ще продължим да играем.

За нормално учене аз вече си мечтая,

накрая нечий друг мозък ще взема назаем!

02.11.2021 г.

Мартина Георгиева – 10Д

„Серафим“

продължение

Не измина много време, около месец, откак Серафим напусна Еньовото кафене. И тогава той започна работа при свои съседни. Помагаше им при събирането на есенната реколта и живееше в техния хамбар.

Тази година зимата дойде много рано. В мразовитата нощ срещу Андреевден Серафим се спомина. Умря спокойно и незабележимо в съня си, сякаш отново да не е в тежест на никого. На сутринта стопаните го намериха сгушен в хамбара, полегнал до житото. Беше увит в единственото, което притежаваше-старо, синкаво палто, цялото в кръпки.

Погребението му беше кратко и без много церемонии. Присъстваха само Еню, Павлина и мъжът ѝ, който вече се бе оправил от болестта.

В същата вечер след погребението, Серафим се яви пред Господ. Господ му рече:

- Серафиме, мой шестокрили ангеле, на Земята загуби и шестте си крила, защото направи много грешки, но пък живя без суетата на обикновения човек и помагаше на хора и животни. Затова сега ти давам възможност да избереш. Да се върнеш обратно в света на хората и да живееш нов живот или да останеш при мен и да ми служиш! Какво избираш?

Серафим се замисли и му отговори:

- Много мъка и болка има по света, Боже, не ме пращай отново там! Искам да ти служа!

- Рядко някой си пожелава да бъде мой ангел. Повечето, които съм питал, искат пак да са хора, за да поправят предишните си грешки. Добре, така да бъде! Пращам те в едно българско село. Там едно младо момиче е много болно и има нужда от надежда и вяра в мен. Лети във формата на бяла лястовица! Когато си свършиш работата там, ще ти дам други задачи и така винаги ще помагаш на хората.

Разработката е част от творческа задача, поставена на учениците, в която от тях се изисквало да напишат продължение на Йордан - Йовковия разказ „Серафим“. Такъв тип задачи развиват въображението и креативността на децата. Показателна за това е работата на Десислава Пандилова, която е свързала много сполучливо „По жицата“ и „Серафим“.

Илюстрации към изучавани творби в 7. клас - "Немили - недраги", "На прощаване".
 Ръководител: г-жа Елена Христова.

МАРШ НА 32. СУИЧЕ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“

Деца на родната просвета,
поели своя светъл път,
в душите ни звучи и свети
на Климент Охридски зовът.

Да носиш неговото слово
и неговия образ свет
в дни хубави и в дни сурови
като учителски завет.

Наследството му величаво
с младежки порив и подем
на бъдещето за прослава,
Българийо, ще предадем.

Деца на родната просвета,
ний виждаме през всеки час
ак сведени са плодовете
на утрешните дни над нас.

ВЪТЪ РАКОВСКИ

ТВОРЧЕСКИ ЕКИП:

☺ *Господин Петър Михайлов*

☺ *Теодора Вербовска - 10. Е.*

☺ *Ивена Димитрова - 10. Е.*

☺ *Рая Симеонова - 10. Е.*

☺ *Аделина Петкова - 10. Е.*

☺ *Калина Ралчева - 10. Б.*

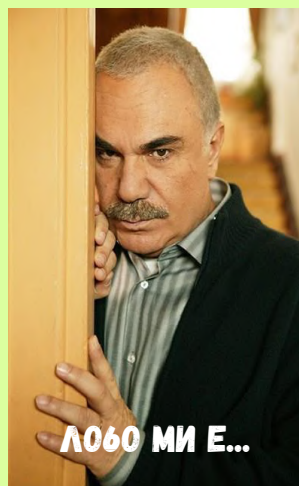
☺ *Красимира Христова - 10. В.*

☺ *Карина Гатева - 10. В.*

☺ *Мартина Бояджиева - 9. А.*

☺ *Деница Вълева - 9. А.*

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ “Св. Кл. Охридски”, свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: г-н Петър Михайлов (учител по БЕЛ), Теодора Вербовска, Ивена Димитрова, Рая Симеонова, Аделина Петкова, Калина Ралчева, Красимира Христова, Карина Гатева, Мартина Бояджиева, Деница Вълева. Броят е приключен на 20. 03. 2022г. Главен редактор на брой 4: Теодора Вербовска.

Можете ли да познаете кой е култовият герой на снимката, чиято дежурна реплика е „Лошо ми е“?

